

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Przeworsku

z dnia 14 stycznia 2016r.

W pozwie skierowanym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 10 września 2015 r. (k. 2-5) powód (...) Wierzytelności Niestandardowy Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego K. P. kwoty 13.555,76 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP liczonymi od kwoty 7207,85 zł od dnia 10 września 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi liczonymi od kwot 4418,77 zł, 720,94 zł, 537,57 zł oraz kwoty 670,63 zł od dnia 10 września 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu swojego stanowiska powód podał, iż na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 19 grudnia 2014 r. powód nabył od poprzedniego wierzyciela (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wierzytelność przysługującą mu od pozwanego z tytułu umowy konsolidacyjnego kredytu gotówkowego nr (...) zawartej przez pozwanego z (...) Bank S.A. w dniu 16 maja 2008 r. Powód wskazał, iż strona pozwana nie wywiązała się ze zobowiązania zawartego z bankiem, w związku z czym pierwotny wierzyciel (...) Bank S.A. z siedzibą w W., wypowiedział umowę bankową zawartą z pozwanym K. P., a następnie wystawił bankowy tytuł egzekucyjny który został zaopatrzony przez sąd w klauzulę wykonalności.

W dniu 25 września 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Przeworsku (k11)

Pozwany K. P. nie ustosunkował się do żądania pozwu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 maja 2008 roku pozwany K. P. zawarł umowę konsolidacyjnego kredytu gotówkowego nr (...) z (...) Bank S.A. z siedzibą w K.. Stosownie do zawartej umowy kredytodawca (...) Bank S.A. z siedzibą w K. udzielił pozwanemu K. P. kredytu w kwocie 13.861,60 zł na okres do 15 maja 2013 r. z rzeczywistą roczną stopą oprocentowania na dzień sporządzenia umowy w wysokości 24,56 %. Stosownie do postanowień umownych Bank postawił do dyspozycji pozwanego kwotę 12.700 zł, a pozwany zobowiązał się do spłaty kredytu wraz z odsetkami w równych miesięcznych ratach kapitałowo-odsetkowych.

Dowód: umowa konsolidacyjnego kredytu gotówkowego nr (...) zawarta pomiędzy pozwanym a (...) Bank S.A. z siedzibą w K. (k.39-42).

W dniu 19 grudnia 2014 r. (...) Bank S.A. z siedzibą w W. zawarł z powodem (...) Wierzytelności Niestandardowy Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności przysługujących (...) Bank S.A. z siedzibą w W. z tytułu umów zawartych przez bank. Stosownie do postanowień umownych szczegółowe zestawienie wierzytelności ze wskazaniem nr (...), imienia i nazwiska dłużnika oraz wskazaniem wierzytelności zostało zawarte w Załączniku nr 1 i 2 do umowy, natomiast dodatkowe zestawienie wierzytelności zostanie sporządzone w formie elektronicznej.

Dowód: umowa cesji wierzytelności z dnia 19 grudnia 2014 r. (k.24-28), 2 i 3 strona dokumentu nazwanego „załącznik nr 2” (k.30-31)

W dniu 19 grudnia 2014 r. (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wystosował do pozwanego K. P. zawiadomienie, w którym wskazał, że (...) Bank S.A. z siedzibą w W. dokonał sprzedaży na rzecz powoda (...) Wierzytelności Niestandardowy

Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. przysługującej mu wierzytelności z tytułu umowy nr (...) zawartej przez pozwanego z bankiem, w związku z czym pozwany zobowiązana jest do zapłaty na rzecz powoda (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. kwotę, która na dzień 30.11.2014 r. wynosi 12.885,13 zł . Powód w dniu 6 lipca 2015 r. wystawił dokument wzywający pozwanego do zapłaty zadłużenia wynikającego z umowy bankowej zawartej w dniu 16 maja 2008 roku które na dzień 13 lipca 2015 r. wynosi 13.418,31 zł , wskazane pismo zawierało wyliczenie odsetek : karnych i umownych na dzień 30.11.2014r. oraz pozostałych na dzień 13.07.2015r.

Dowód: zawiadomienia z dnia 19.12.2014r. (k.53) z wezwaniem do zapłaty z dnia 06.07.2015r. wystosowane przez powoda (k.54)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o materiał dowodowy mający charakter dowodów z dokumentów.

Prawdziwość i autentyczność przedstawionych dowodów z dokumentów urzędowych i prywatnych nie została przez strony zakwestionowana, a zatem korzystają one z domniemań prawnych przewidzianych w art. 244 i art. 245 k.p.c.

Natomiast nie może stanowić za podstawę ustalenia stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie kserokopia pierwszej strony przedłożonego przez powoda dowodu nazwanego „załącznik nr 2 –Zestawienie Wierzytelności Pozostałych ” (k.29) gdyż nie została potwierdzona za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie radcę prawnego (brak jest jego podpisu na pieczęcie).

Sąd zważył, co następuje:

W oparciu o przedstawiony przez strony procesu materiał dowodowy Sąd uznał, że powództwo powoda (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. przeciwko pozwanemu K. P. nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy wskazać, iż w przypadku nie podjęcia obrony przez pozwanego stosownie do art. 339 § 2 k.p.c., w którym określono podstawę formalną wyroku zaocznego, sąd - jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości - zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. m.in. wyrok SN z dnia 7 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, LEX nr 7094).

W przedmiotowej sprawie zarówno legitymacja czynna powoda jak i wysokość dochodzonego przez powoda roszczenia budzi wątpliwości, gdyż zachodzi oczywista sprzeczność pomiędzy żądaniem pozwu, a treścią załączonych do pozwu dokumentów, z których roszczenie ma wynikać.

Na zasadzie art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią. Ponadto wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenia o zaległe odsetki.

Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego powód nie wykazał swojej legitymacji czynnej w przedmiotowej sprawie, gdyż nie przedłożył do akt sprawy dokumentów z których jednoznacznie wynikałoby, że przejął prawa do wierzytelności wobec pozwanego wynikające z umowy konsolidacyjnego kredytu gotówkowego nr (...) zawartej przez pozwanego z (...) Bank S.A. z siedzibą w K. w dniu 6 lipca 2010 r.

Po pierwsze należy zaznaczyć, iż przedstawione przez powoda zawiadomienie o przelewie wierzytelności jak i wezwanie do zapłaty – nie stanowi dowodu na to, że na powoda (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. przeszła wierzytelność wobec pozwanego K. P. związana z umową zawartą z (...) Bank S.A. z siedzibą w K. w dniu 16 maja 2008r.

Po wtóre należy wskazać, że powód oparł swoje roszczenie w zasadzie jedynie na umowie cesji wierzytelności z dnia 19 grudnia 2014 r. Należy wskazać, że przedstawiona przez powoda umowa cesji wierzytelności może stanowić jedynie dowód tego, że wierzytelności (...) Bank S.A. z siedzibą w W. były przedmiotem obrotu gospodarczego. Nie mniej jednak wskazana umowa cesji, nie może stanowić dowodu, że na powoda przeszło konkretne zobowiązanie pozwanego K. P. wobec banku.

Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 1999 roku, III CKN 423/98, Biul. SN 2000, nr 1, s. 1), a zatem oznaczenie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność.

Stosownie do postanowień umownych zawartych w umowie przelewu wierzytelności z dnia 19 grudnia 2014 r. szczegółowe zestawienie wierzytelności ze wskazaniem nr (...), imienia i nazwiska dłużnika oraz wskazaniem wierzytelności zostało zawarte w Załączniku nr 1 i 2 do umowy, natomiast dodatkowe zestawienie wierzytelności zostanie sporządzone w formie elektronicznej.

Należy wskazać, iż powód nie przedłożył wraz z pozwem ani Załącznika nr 1 ani Załącznika nr 2 do cesji wierzytelności z dnia 19 grudnia 2014 r. stanowiącego integralną część umowy i zawierającego nr (...), imię i nazwisko dłużnika ze wskazaniem wierzytelności, natomiast przedłożony przez powoda zapewne wyciąg z Załącznik nr 2 nie wskazuje jednoznacznie wierzytelności będącej przedmiotem umowy, a bez pierwszej strony załącznika (kserokopia) w ogóle nie można zidentyfikować dokumentu.

W tym miejscu należy również powołać się na stanowisko Sądu Okręgowego w Przemyślu zawarte w treści uzasadnienia wyroku z dnia 2 kwietnia 2015 r. sygn. akt I Ca 66/15 stosownie do którego kserokopii nie przysługuje walor dowodowy dokumentu i w związku z tym nie można uznać za udowodnionych okoliczności dowodzonych na podstawie kserokopii dokumentu, który wbrew dyspozycji przepisu art. 129 § 2 k.p.c. nie został potwierdzony za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda.

Odnosząc się zaś do stanowiska Sądu Okręgowego w Przemyślu zawartego w treści uzasadnienia wyroku z dnia 2 kwietnia 2015 r. sygn. akt I Ca 66/15, a dotyczącego podobnego do przedmiotowej sprawy stanu faktycznego, należy wskazać, iż rzeczą Sądu nie może być bazowanie na domysłach. Sąd opiera się bowiem na jednoznacznych dowodach określających konkretny stan rzeczy, które niewątpliwie w niniejszym przypadku nie występują. Nie budzi wątpliwości Sądu okoliczność, że jeżeli pomiędzy powodem a jego kontrahentem prowadzony jest obrót wierzytelnościami na skalę masową to nie jest możliwym zawieranie odrębnej umowy odnośnie każdej wierzytelności nabywanej przez powoda. W tej sytuacji umowy muszą opierać się na zestawieniach o charakterze zbiorczym, obejmujących większe ilości wierzytelności. Jednak rzeczą powoda jest sporządzić te dokumenty w taki sposób, aby były jednoznaczne i mogły stanowić dowód w postępowaniu sądowym. Sąd nie może bowiem opierać się na dokumentach niejednoznacznych, które mogą być interpretowane w różny sposób, które same w sobie są całkowicie niezrozumiałe zaś powód w pismach procesowych dokonuje ich interpretacji i tłumaczy ich znacznie.

W myśl art.232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Sąd cywilny może czynić własne ustalenia jedynie w oparciu o materiał dowodowy zainicjowany przez strony, stosownie do przepisów postępowania cywilnego opartego na zasadzie kontradiktoryjności znajdującej odzwierciedlenie w szczególności w treści cytowanego przepisu art. 232 k.p.c

O tym, co która ze stron stosunku cywilnoprawnego ma udowodnić w sporze toczącym się przed sądem, decydują przede wszystkim: przedmiot sporu, prawo materialne regulujące określone stosunki prawne oraz prawo procesowe normujące zasady postępowania dowodowego.

M.-prawna norma korelująca ze wskazanym przepisem jest zawarta w art. 6 k.c. Art. 6. k.c. stanowi, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (podobnie wyrok sądu apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18.01.2012 r. I ACa 1320/11 „Jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał.”).

Reasumując, skoro w sprawie nie zachodziły odstępstwa od wyrażonej w art.6 k.c. reguły ciężaru dowodu, to na powódzie spoczywał ciężar udowodnienia tego, że powód przejął roszczenie przeciwko pozwanemu K. P. oraz że dochodzona wierzytelność we wskazanej przez powoda wysokości przysługiwała pierwotnemu wierzycielowi to jest – tj. (...) Bank S.A. z siedzibą w W..

Jak wynika natomiast ze zgromadzonego materiału dowodowego - powód nie wykazał swojej legitymacji czynnej tzn. nie udowodnił, że przeszło na niego uprawnienie do żądania od pozwanego roszczenia przysługującego (...) Bank S.A. z siedzibą w W..

Ponadto abstrahując od faktu niewykazania przez powoda swojej legitymacji czynnej należy wskazać, iż powód nie wykazał również faktycznych podstaw do żądania zapłaty kwoty w wysokości wskazanej w pozwie.

Jak wskazano umowa cesji nie może stanowić dowodu na istnienie wymagalnego zobowiązania pozwanego wobec pierwotnego wierzyciela. Powód dla uwiarygodnienia swych twierdzeń nie przedstawił bowiem wypowiedzenia przez pierwotnego wierzyciela umowy bankowej, z której wywodzi swoje roszczenie ani nie poparł jej innymi dowodami świadczącymi o braku spłaty zobowiązania. Dodatkowo powód nie przedłożył dokumentów w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego i wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, na które powołuje się w pozwie, a z których wynikałoby zadłużenie względem pierwotnego wierzyciela i jego wysokość.

W ocenie Sądu brak przedstawienia wypowiedzenia umowy bankowej przez pierwotnego wierzyciela (z potwierdzeniem otrzymania wypowiedzenia przez pozwanego) oraz pozostałych powoływanych w pozwie dokumentów powoduje również brak udowodnienia roszczenia w wysokości wskazanej w pozwie jak i uniemożliwia uwzględnienia roszczenia w części, tym bardziej że wysokości kwot naliczonych tytułem odsetek karnych i umownych nie wynikają z żadnego dokumentu.

Na podstawie samych twierdzeń strony powodowej zawartych w żądaniu pozwu, sąd nie mógł ustalić, czy zobowiązanie pozwanego względem powoda stało się wymagalne (i z jakim dniem), nie mógł stwierdzić również uznać zasad obciążenia pozwanego poszczególnymi kwotami wskazanymi w pozwie.

Należy podkreślić, iż w przedmiotowym postępowaniu strona powodowa reprezentowana była przez profesjonalnego pełnomocnika, który powinien być świadomy wystąpienia negatywnych konsekwencji procesowych w przypadku zaniedbania powinności udowodnienia dochodzonych roszczeń.

Mając na uwadze, że powód nie udowodnił stosownie do art. 6 k.c., iż przysługuje mu względem pozwanego roszczenie w kwocie 13.555,76 zł (bądź jego część), Sąd na podstawie powołanych przepisów powództwo oddalił. Sąd oddalił również żądanie o zasądzenie kosztów postępowania w oparciu o art. 98 k.p.c.

ZARZĄDZENIE

1. **odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda**

2. kal. 14 dni.

P., dnia 12.02.2016 r.